

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **V. S. D.,** zastoupený JUDr. Ing. Jakubem Backou, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy,** se sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 10. 2018, č. j. KRPA-406335-20/ČJ-2018-000022, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 12. 2018, č. j. 13 A 110/2018 – 35,

takto:

I. Kasační stížnost žalobce **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Ing. Jakubu Backovi, advokátovi se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 8228 Kč, která bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 13. 7. 2018 č. j. KRPM-74858-26/ČJ-2018-140022-SV, které nabylo právní moci dne 24. 7. 2018 a vykonatelnosti dne 24. 8. 2018, bylo rozhodnuto o správním vyhoštění

žalobce a o stanovení doby jednoho roku, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie (dále jen „rozhodnutí o správním vyhoštění“).

[2] V odůvodnění rozhodnutí o správním vyhoštění se uvedený správní orgán mimo jiné zabýval otázkou jeho dopadů z hlediska možné nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Vycházel přitom z protokolu o výslechu žalobce ze dne 11. 6. 2018, v němž k otázce, zda na území členských států Evropské unie žije osoba, vůči které by jeho případné vyhoštění bylo nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života, žalobce uvedl, že má sedmiletého syna, kterého vídá v nepravidelných intervalech asi jedenkrát do měsíce. Syn bydlí společně se svou matkou a s jejím novým manželem v Německu. Syna naposledy viděl před 4 týdny v České republice, kde ho navštívil – bydlel u něj doma i s žalobcovou bývalou manželkou asi tři dny. Vyživovací povinnost k synovi plní formou zasílání peněz bývalé manželce, aniž by byla určena přesná částka výživného.

[3] Tyto žalobcem uvedené okolnosti následně výše uvedený správní orgán vyhodnotil následovně: „*V rámci řízení nebylo zjištěno, že by syn byl na svém otci finančně závislý. Vyhoštění žalobce z území smluvních států nebrání dotyčnému v zasílání případného výživného synovi do Německa. Nic nebrání tomu, aby se se svým synem setkával v místě, kde mají oba dva legální pobyt. Správní orgán se rovněž zabýval délkou pobytu žalobce na území ČR a dovodil, že pobyt jmenovaného na území ČR sice lze do jisté míry považovat za integraci do společnosti, avšak (...) byl vždy zaměřen pouze na ekonomickou stránku, kdy jmenovaný zde pobýval vždy pouze za účelem podnikání.*“

[4] Žalobce na základě rozhodnutí o správním vyhoštění nevycestoval a dne 27. 10. 2018 bylo po kontrole jeho totožnosti zjištěno, že je veden v evidenci nežádoucích osob.

[5] Rozhodnutím žalované ze dne 28. 10. 2018, č. j. KRPA-406335-20/ČJ-2018-000022 (dále jen „napadené rozhodnutí“), byl žalobce podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zajištěn na 30 dnů ode dne omezení svobody, a to za účelem výkonu správního vyhoštění.

[6] V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaná mimo jiné rovněž zabývala otázkou možné nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Vycházela přitom z protokolu o podání vysvětlení žalobce ze dne 28. 10. 2018, č. j. KRPA-406335-29/ČJ-2018-000022, v němž žalobce uvedl, že je stále rozvedený, jeho bývalá manželka i jeho syn se nacházejí na území České republiky, ale on s nimi nežije. Osoba, o kterou se musí starat, je jeho syn, ke kterému má vyživovací povinnost, ale nežije s ním ve společné domácnosti. Dopad skončení pobytu na území členských států Evropské unie žalobce popsal takto: „*velký zásah do soukromého života, jelikož zde žije můj syn. Syn chodí do druhé třídy základní školy a potřebuje mě zde.*“

[7] Uvedené okolnosti vyhodnotila žalovaná při posuzování, zda bude moci být realizováno vyhoštění, jež je účelem zajištění žalobce, tím způsobem, že nejprve poukázala na fakt, že možný zásah do rodinného a soukromého života žalobce byl již posuzován v předcházejícím řízení o správním vyhoštění a následně se s tímto hodnocením ztotožnila.

Tvrzení žalobce, že jeho syn na území České republiky chodí do druhé třídy základní školy a potřebuje, aby zde žalobce zůstal, pak zhodnotila tak, že je pouze na něm, *„aby si co nejrychleji zlegalizoval svůj pobyt na území ČR, do té doby může prohlubovat své rodinné vazby přes sociální sítě, anebo rodina může vycestovat za žalobcem do Vietnamu (...)*“

[8] Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce žalobu k Městskému soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), který ji rozsudkem dne 28. 12. 2018, č. j. 13 A 110/2018 – 35 zamítl (dále jen „napadený rozsudek“). Krajský soud posuzoval žalobní argumentaci v podobě nedostatečného vypořádání otázky zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Zabýval se přitom možnou aplikací usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011 č. j. 7 As 79/2010 - 150 (dále jen „usnesení rozšířeného senátu“), ale s odkazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2016, č. j. 1 Azs 5/2016 - 25, a ze dne 26. 8. 2013, č. j. 8 As 33/2013 – 35, shledal, že usnesení rozšířeného senátu není na případ žalobce přiléhavé. Dle krajského soudu se realizovatelností žalobcova správního vyhoštění zabývala Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Olomouckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort již v rámci pravomocného a vykonatelného rozhodnutí o správním vyhoštění, přičemž krajskému soudu nyní nepřísluší jeho soudní přezkum. Jelikož byla tato otázka možného dosažení účelu zajištění posuzována v řízení o žalobcově správním vyhoštění, žalobcovy námitky proti nezákonnosti napadeného rozhodnutí nemohou obstát. S odůvodněním napadeného rozhodnutí se pak krajský soud ztotožnil. Žalobce sám připustil, že s ním jeho syn a bývalá manželka nežijí, vyhoštění mu přitom nebrání zasílat synovi výživné; navíc žalobce se svým synem mohou realizovat svůj soukromý a rodinný život v místě, kde mají oba dva legální pobyt.

II. Kasační stížnost

[9] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) namítá, že se žalovaná nedostatečně vypořádala se zásahem napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele, a to s ohledem na to, že se na území České republiky nachází legálně jeho syn. Tuto vadu neodstranil ani krajský soud, který aproboval postoj žalované, že není třeba zásah do soukromého nebo rodinného života stěžovatele zkoumat, jelikož k němu došlo již v předchozím řízení o správním vyhoštění, a nepřípustně se tak pokusil nahradit chybějící úvahu žalované. Nutnost zabývat se eventuálním zásahem napadeného rozhodnutí do rodinného a soukromého života stěžovatele totiž vyplývá nejen z usnesení rozšířeného senátu, ale i např. z rozsudku č. j. 6 Azs 142/2016 - 26 ze dne 15. 11. 2016.

[10] Stěžovatel přitom výslovně uvedl, že se na území Evropské unie nachází jeho syn, který disponuje pobytovým titulem. Bylo tedy povinností žalované zabývat se přiměřeným a přezkoumatelným způsobem, zda by intenzita jeho vztahu se synem mohla být překážkou výkonu stěžovatelova vyhoštění, či nikoliv. Žalovaná tuto úvahu vypořádala nepřijatelně stručným způsobem. Přitom stěžovatel svůj rodinný život na území Evropské unie rozvíjel v době svého legálního pobytu, a to s ohledem na své legitimní očekávání rozvíjení rodinného a soukromého života.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti. Konstatoval, že stěžovatel je osobou oprávněnou k jejímu podání, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel [§ 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.")], kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[12] Důvodnost kasační stížnosti vážil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), přičemž žádnou takovou vadu neshledal.

[13] Stěžovatel opírá kasační stížnost o nosný důvod, že ze strany krajského soudu a žalované došlo k nedostatečnému a nesprávnému vyhodnocení zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele. Jde tedy o námitku nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, což je důvod podřaditelný pod § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., nikoli písm. b) téhož ustanovení, jak uvedl stěžovatel.

[14] Podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.

[15] Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců správní orgán zohlední při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.

[16] Krajský soud při posuzování dopadů výkonu napadeného rozhodnutí do rodinného života stěžovatele předeslal, že „*nikterak nezpochybňuje žalobcem odkazované závěry vyplývající z právní úpravy a judikatury ohledně nezákonnosti zajištění cizince za účelem správního vyhoštění v případě neexistence reálného předpokladu pro jeho vyhoštění, na případ žalobce však tyto závěry nejsou přiléhavé*".

[17] Krajský soud tak učinil s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2013, č. j. 8 As 33/2013 – 35 podle něhož je z odůvodnění usnesení rozšířeného senátu (zvýraznění doplněno): „*patrné, <u>že směřuje především k situaci, kdy je teprve zahájeno řízení o správním vyhoštění a není dosud vydáno rozhodnutí ve věci samé</u> (srov. zejm. bod 27, v němž rozšířený senát stanoví povinnost správního orgánu v řízení o zajištění „předběžně" posoudit možné překážky správního vyhoštění). V nyní posuzované věci již bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatele, které bylo potvrzeno rozhodnutím odvolacího*

orgánu ze dne 22. 10. 2012. Žalobu proti tomuto rozhodnutí stěžovatel nepodal. Žalovaná proto nemusela činit pouze předběžný úsudek o možných překážkách vyhoštění stěžovatele, ale mohla vyjít z pravomocného a vykonatelného rozhodnutí o správním vyhoštění. (...) Od této skutečnosti je pak nutné odvíjet také požadavky na rozsah odůvodnění rozhodnutí o zajištění ve vztahu k možnému zásahu do rodinného života stěžovatele, ke kterému by mohlo dojít jeho vyhoštěním. V řízení o správním vyhoštění byla tato otázka již podrobně posouzena a stěžovatel netvrdil, že by se jeho rodinné poměry od vydání rozhodnutí o správním vyhoštění změnily, žalovaná proto nebyla povinna znova provádět rozsáhlé dokazování."

[18] Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že se krajský soud přihlásil k postoji žalované, podle něhož není třeba eventuální zásah do soukromého nebo rodinného života stěžovatele zkoumat s ohledem na posouzení této otázky v řízení o jeho správním vyhoštění. Přitom odkazuje na obsáhlé citace odůvodnění usnesení rozšířeného senátu, podle nichž se povinnost posuzování dopadů do soukromého nebo rodinného života cizince vztahuje nejen na samotné řízení o jeho správním vyhoštění, ale i na řízení o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění.

[19] V právě projednávaném případě Nejvyšší správní soud nijak nezpochybňuje, že je žádoucí a zcela souladné s cílem a smyslem § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců vyhodnocovat možnosti dosažení účelu zajištění, tj. správního vyhoštění, vždy, když se o možných překážkách správního vyhoštění správní orgány dozví, nicméně by pozbývalo smyslu, pokud by v pozdějším řízení o zajištění cizince mělo docházet k opakovanému prokazování a vyhodnocování týchž okolností ve stejné míře a podrobnosti, v jaké byly již jednou vyhodnoceny v dřívějším (pravomocném) rozhodnutí o jeho správním vyhoštění, a to aniž by došlo k jejich změně.

[20] Z hlediska této kasační námitky je tedy třeba zkoumat, nakolik odpovídá posouzení, ke kterému krajský soud skutečně dospěl, a nakolik se s ním míjí. Krajský soud se sice odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 33/2013 – 35, avšak nedospěl přitom k závěru, který stěžovatel popisuje ve svém stížním bodu, tedy že by snad nebylo třeba eventuální zásah do soukromého nebo rodinného života stěžovatele zkoumat s ohledem na posouzení této otázky v řízení o jeho správním vyhoštění. Takový závěr ostatně neplyne ani z rozsudku č. j. 8 As 33/2013 – 35, který se pouze vyslovuje ke konkrétním dopadům usnesení rozšířeného senátu do zcela odlišných procesních okolností skutkového stavu, než byly procesní okolnosti skutkového stavu v případě usnesení rozšířeného senátu.

[21] Krajský soud se nemýlí, pokud považuje skutkový stav v právě projednávaném případě za přiléhavější skutkovému stavu v případě rozsudku č. j. 8 As 33/2013 – 35, a to ve srovnání se skutkovým stavem popsaným v usnesení rozšířeného senátu. Vydání napadeného rozhodnutí (o zajištění stěžovatele za účelem jeho vyhoštění) totiž také následovalo až po nabytí právní moci a vykonatelnosti rozhodnutí o jeho správním vyhoštění, které nebylo napadeno ani opravným prostředkem, ani žalobou ve správním soudnictví.

[22] Stěžejní odlišností skutkového stavu v právě projednávaném případě je fakt, že k vyhodnocení možných překážek výkonu správního vyhoštění stěžovatele přistoupily

jak správní orgán v odůvodnění předcházejícího rozhodnutí o správním vyhoštění tak žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Stěžovateli se tak v obou případech dostalo vyhodnocení jím uváděných okolností ohledně zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života. Tím se odlišuje od skutkových okolností posuzovaných usnesením rozšířeného senátu, kde nejen, že v době vydání rozhodnutí o zajištění tamní stěžovatelky nebyly již jednou pravomocně zhodnoceny důsledky jejího vyhoštění z hlediska zásahu do jejího soukromého nebo rodinného života, ale navíc nebyly vůbec nijak (ani předběžně) hodnoceny ani v rozhodnutí o jejím zajištění. V případě tamní stěžovatelky tedy došlo na rozdíl od právě řešeného případu k tomu, že v okamžiku jejího omezení na osobní svobodě zajištěním podle zákona o pobytu cizinců nedošlo k vůbec žádnému vyhodnocení možných překážek výkonu jejího správního vyhoštění. Stěžovateli se však tohoto vyhodnocení dostalo v obou rozhodnutích. Požadavky kladené usnesením rozšířeného senátu a navazující judikaturou na rozhodování žalované tedy byly při vydávání napadeného rozhodnutí dodrženy.

[23] Pokud tedy krajský soud dospěl k dílčímu závěru, že na případ stěžovatele nejsou závěry vyplývající z usnesení rozšířeného senátu přiléhavé, nejde o závěr nesprávný či nezákonný. Stěžovatelova kasační námitka, podle níž krajský soud aproboval postoj žalované, že není třeba eventuální zásah do soukromého nebo rodinného života stěžovatele zkoumat, se tedy zcela míjí se závěry, ke kterým krajský soud dospěl.

[24] Právě projednávaný případ nepředstavuje popření požadavků plynoucích z usnesení rozšířeného senátu, jehož pasáže stěžovatel v kasační stížnosti obsáhle cituje. K porušení samotné povinnosti správních orgánů zabývat se i v řízení o zajištění stěžovatele možnými překážkami správního vyhoštění totiž nedošlo, jak je zřejmé ze shora citovaných pasáží rozhodnutí o správním vyhoštění a napadeného rozhodnutí. Nedošlo k němu dokonce ani v tom ohledu, že by snad okolnosti ohledně zásahu do soukromého nebo rodinného života uváděné stěžovatelem do protokolu o výslechu žalobce ze dne 11. 6. 2018 a pravomocně vyhodnocené rozhodnutím o správním vyhoštění dne 24. 7. 2018 představovaly kvalitativně zcela odlišné okolnosti od těch, které stěžovatel později uvedl do protokolu o podání vysvětlení ze dne 28. 10. 2018 a které byly vyhodnoceny žalovanou v napadeném rozhodnutí.

[25] Okolnosti uváděné stěžovatelem dne 28. 10. 2018 v řízení o jeho zajištění se totiž z podstatné části shodovaly s okolnostmi, k jejichž pravomocnému vyhodnocení došlo již v době před omezením osobní svobody stěžovatele. Odlišovaly se jen v tom směru, že syn stěžovatele nežil společně se svou matkou a s jejím novým manželem v Německu, ale nacházel se se svou matkou na území České republiky. Nově pak stěžovatel uvedl i to, že by pro něj skončení pobytu na území členských států Evropské unie byl „*velký zásah do soukromého života*“, jelikož zde žije jeho syn, který chodí do druhé třídy základní školy a potřebuje ho zde.

[26] V napadeném rozhodnutí se pak žalovaná vypořádala s těmi okolnostmi, které odpovídaly okolnostem uvedeným již jednou v pravomocně skončeném řízení o vyhoštění stěžovatele, tak, že odkázala na jejich posouzení obsažené v rozhodnutí o správním vyhoštění a následně se s tímto hodnocením ztotožnila. Tento způsob posuzování dopadů výkonu napadeného rozhodnutí do rodinného života stěžovatele přitom evidentně zachovává samu podstatu požadavků, které v tomto ohledu vyplývají z usnesení

rozšířeného senátu, jelikož dokládá, že se žalovaná s hodnocenými okolnostmi seznámila, hodnotila je a posoudila identickým způsobem jako jiný správní orgán před ní v předcházejícím řízení o správním vyhoštění stěžovatele.

[27] Nově uvedené okolnosti ohledně změn v jeho rodinných poměrech pak žalovaná vyhodnotila rovněž. Podle jejího posouzení je na stěžovateli, aby svůj pobyt v ČR zlegalizoval, a do té doby může prohlubovat své rodinné vazby přes sociální sítě, anebo rodina může vycestovat za žalobcem do Vietnamu. Krajský soud se s tímto odůvodněním napadeného rozhodnutí ztotožnil a doplnil, že stěžovatel „*sám připustil, že s ním jeho syn a bývalá manželka nežijí, vyhoštění mu přitom nebrání zasílat svému synovi výživné; navíc žalobce se svým synem mohou realizovat svůj soukromý a rodinný život v místě, kde mají oba dva legální pobyt*“. Je tedy evidentní, že i stěžovatelem nově uváděné okolnosti svědčící o změnách v jeho rodinných poměrech hodnoceny byly, a to jak ze strany žalované, tak při soudním přezkumu ze strany krajského soudu.

[28] Z hlediska stěžovatelem rozporované dostatečnosti, přiměřenosti a přezkoumatelnosti tohoto posouzení považuje Nejvyšší správní soud za určující, jakým způsobem a v jaké míře vylíčil (či jinak předestřel či doložil) posuzované okolnosti o možném narušení svého rodinného života sám stěžovatel. Pokud tak učinil pouze kusým způsobem, bez či s minimálním poukazem na jednotlivé provázanosti či aspekty svého rodinného života a bez poukazu na konkrétní rizika a konkrétní podstaty možné konkrétní újmy konkrétních osob, ačkoli mu v tom nic nebránilo, nelze po žalované požadovat posouzení, které by se vůbec mohlo podstatně kvalitativně či kvantitativně odlišovat od vylíčení okolností, jež mají být posuzovány. Nejvyšší správní soud proto shledal námitku stěžovatele ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nedůvodnou.

IV. Závěr a náklady řízení

[29] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[30] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl úspěch ve věci, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaná měla ve věci plný úspěch, nevznikly jí však žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti, a náhrada nákladů řízení se jí tudíž nepřiznává.

[31] Stěžovateli byl usnesením krajského soudu ze dne 6. 11. 2018, č. j. 13 A 110/2018 – 18, ustanoven zástupce Mgr. Ing. Jakub Backa, advokát, jehož hotové výdaje a odměnu za zastupování platí stát (§ 35 odst. 9 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.). Ustanovený zástupce provedl ve věci dva úkony právní služby, kterými jsou sepsání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], a další porada s klientem přesahující jednu hodinu [§ 11 odst. 1 písm. c) advokátního tarifu]. Za dva úkony právní služby náleží zástupci stěžovatele mimosmluvní odměna ve výši 2 × 3100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu], která se zvyšuje o paušální náhrady hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý úkon

[§ 13 odst. 3 advokátního tarifu]. Za dva úkony právní služby tedy ustanovenému zástupci náleží 6800 Kč a dále částka 1428 Kč odpovídající DPH ve výši 21 %, celkem tedy 8228 Kč. Tato částka bude zástupci stěžovatele vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. června 2019

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu